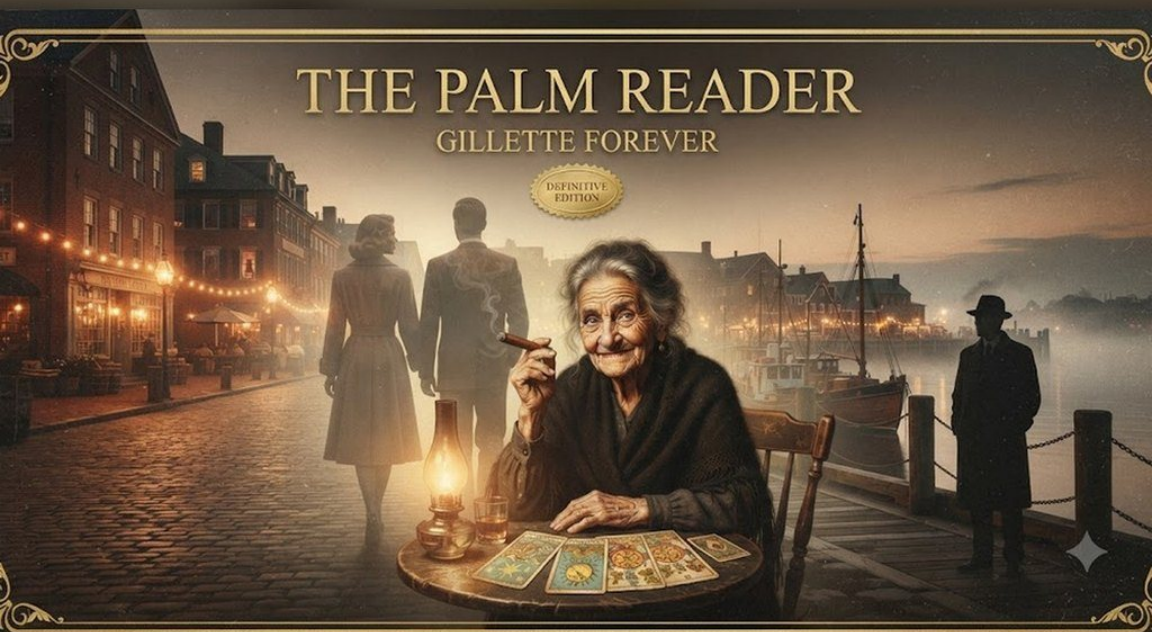

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

LÓFALESARINN Á WALL STREET – FRAMHALD II

GILLETTE FROM WALL STREET · 11

...

Ég hafði gert áætlanir um að snúa aftur til Miami.

Sex mánuðir.

Nægur tími til að hvílast, skerpa á spænskunni og rannsaka kúbversku konurnar í návígi.

Þær höfðu alltaf verið uppáhaldsbráðin mín.

Ég gekk inn í stórmarkað og örlögin urðu á undan innkaupakerrunni.

Kona birtist fyrir framan mig.

Kúbversk.

Ég þekkti hana samstundis.

Hún þekkti mig.

Hún starði á mig í nokkrar sekúndur.

Svo sagði hún:

„Hvern andskotann ert þú að gera hér?“

„Að kaupa í matinn.“

„Nei. Ég meina á jörðinni. Ættirðu ekki að vera kominn til helvítis?“

Ég hrósaði henni fyrir enskuna.

Óaðfinnanleg.

Bestu konurnar ná alltaf að vera tvær manneskjur í einu:
ljúfar þegar þær vilja upplýsingar,
miskunnarlausar þegar þær hafa fengið þær.

Hún spurði hvernig ég hefði það.
Hvernig heilsan væri.
Hvernig ég væri yfirleitt enn á lífi.
Hvar konan mín væri.

Og umfram allt:

„Hvernig fórstu að því að haldast ungur og sigra sjálfan djöfulinn?“

Ég sagði henni að ég þyrfti að ná strætó.
Það var satt.
Ég sagði ekki hvert.
Ég kvaddi og hvarf.

Heima sofnaði ég samstundis.

Í draumnum sá ég einhvern ganga upp stigann í húsinu mínu á Ítalíu.

Ég þekkti hann.
Eða kannski ekki.
Svo rann það upp fyrir mér.
Þetta var hann.
Indverjinn frá Cincinnati.
Sá með áritaða dalsseðilinn.

Hann náði efsta þrepinu.

Faðmaði mig.

Brosti með þeirri bresku rósemi sem sumir Indverjar bera betur en Bretarnir sjálfir hafa nokkurn tíma gert. Svo horfði hann á mig, alvarlegur.

„Frega, gerðu það – hvar er klósettið?“

Ég hrökk upp.

Fór að leita að baðherbergisdýrunum.

Áttaði mig svo á því að ég var enn inni í draumnum.

Ég sneri mér við.

Rauði hægindastóllinn var setinn.

Hann aftur.

Draugurinn í Boston.

Hlæjandi.

„Ég vissi að þú værir ekki hræddur. Þú ert maður með pung.“

Svo bentu hann á einhvern við hlið sér.

„Sjáðu hvern ég kom með.“

Hávaxin kona.

Glæsileg.

Bandarísk.

Um fertugt.

Fas stjórnanda.

Augnaráð þess sem undirritar skjölin sem binda enda á líf annarra.

Hún rétti fram höndina.

„Copyright Office. Washington D.C.“

Ég kinkaði kolli.

„Þvílík stöðuhækkun. Hvernig endaðir þú hér?“

„Ég fékk tölvupóst frá þér.“

„Og svo?“

„Ég las hann.“

„Og svo?“

„Hjartað þoldi það ekki.“

Draugurinn sprakk úr hlátri.

Ég ekki.

„Mér þykir það leitt.“

„Ekki láta þér þykja það.“

„Nei, í alvöru.“

„Nei, í alvöru – mér líka.“

Hún settist.

Skoðaði herbergið.

Skoðaði mig.

Svo sagði hún:

„Þú ert maðurinn sem ég hef beðið eftir alla ævi.“

„Flókin aðferð til að kynnst einhverjum.“

„Hún var sú besta sem ég fann.“

„Nei. Trúðu mér. Hún var ekki sú besta.“

Hún þagði um stund.

Svo spurði ég hana einu spurningarinnar sem skipti máli.

„Áður en þú fórst til Copyright Office – hvar vannstu?“

„Hjá bandarísku fjölþjóðafyrirtæki. Þvottaefni.“

„Hvernig var það?“

„Til að ná markmiðunum þarftu að deyja.“

„Hvað meinarðu?“

„Bókstaflega. Þeir láta mann vinna þangað til maður springur.“

Ég þagði.

Svo brosti ég.

„Mér þykir það leitt, elskan.“

„Hvað?“

„Þú valdir ranga vídd.“

„Afsakaðu?“

„Í lífinu snýst þetta alltaf – og aðeins – um stíl.“

Ég benti á gluggann.

Jörðin var enn þarna úti.

Ringluð.

Hávær.

Full af vandamálum.

„Ég hlusta á alla.“

„Líka á drauga?“

„Sérstaklega á þá.“

„Af hverju kemurðu þá ekki með okkur?“

„Af því að ég á enn eftir að klára eitthvað hérna niðri.“

Draugurinn í Boston kinkaði kolli.

Stjórnandinn leit niður.

Hún virtist vonsvikin.

Ég stóð upp.

Gekk að dyrunum.

Sneri mér svo við.

„Meðal annarra orða –“

„Hvað?“

„Svo vill til að ég er líka í þvottaefnum.“

„Og?“

„En ég bíð ekki eftir að neinn deyi til að ná markmiðunum mínum.“

Draugurinn öskraði af hlátri.

Hún brosti – í fyrsta sinn.

Þegar ég opnaði augun aftur var ég einn.

Enginn eftir í herberginu.

Engir draugar.

Engir stjórnendur.

Engir Indverjar að leita að klósetti.

Bara rauði hægindastóllinn.

Sem horfði enn á mig.

Eins og hann vissi þegar hver kæmi næstu nótt.

Ferdinando